

Vrijdag 7 mei

Hanna kijkt tevreden rond in huis. Ze heeft hard gewerkt vandaag. Alles ziet er netjes uit.

De was is gedaan. De overhemden van haar man Axel hangen gestreken in de kast. En zijn T-shirts liggen keurig recht op een stapel. Precies zoals hij het graag wil.

De badkamer is schoon. De handdoeken hangen recht. Alle potjes en flesjes staat op een rij.

Nu is het tijd om te koken. Want Axel komt zo thuis. Dan wil Hanna het eten klaar hebben. Zo wil Axel het graag.

Axel komt vroeger thuis dan anders. Hanna staat bij het aanrecht. Met haar rug naar de deur. Ze hoort Axel niet binnenkomen.

‘Verrassing!’, zegt Axel.

Hanna schrikt. Ze draait zich om en zegt: ‘Wat ben je vroeg!’

‘Ja. Is dat niet goed?’

‘Jawel’, zegt Hanna snel. ‘Maar het eten is nog niet klaar. Sorry.’

Hanna loopt naar Axel toe. Ze geeft hem een kus op zijn wang.

Axel kijkt naar het aanrecht. Dat is blinkend schoon. Er is geen vlekje te zien.

Natuurlijk is er geen vlekje te zien. Daar zorgt Hanna wel voor.

‘Wil je koffie?’, vraagt ze.

Axel knikt. Hij gaat aan tafel zitten. Hij kijkt naar Hanna. Naar elke beweging die ze maakt.

Hanna pakt een kopje. Ze zet het op het dure koffiezetapparaat. Ze drukt op een knop.

Axel zegt: ‘Ik zag net ...’

Maar dan begint het koffiezetapparaat te ratelen.

Geschrokken draait Hanna zich om. Axel kijkt boos.

‘Sorry’, zegt Hanna zacht.

Ze wacht tot het kopje vol is. Dan brengt ze de koffie naar Axel.

Axel zegt weer: ‘Ik zag net onze burens, Ria en Gerard. Ze gaan verhuizen. Ze hebben ...’

‘Verhuizen?’, zegt Hanna verrast.

Meteen weet ze dat ze een fout gemaakt heeft.

‘Verdomme, Hanna! Hou je mond als ik praat!’

Je mag me niet onderbreken. Dat weet je toch?’

Hanna slaat haar ogen neer. Ze denkt: stom van me.

Ik weet dat het niet mag.

Axel gaat verder: ‘Ria en Gerard gaan zondag verhuizen. Ik heb ze uitgenodigd voor een etentje zaterdag. Bij ons thuis. Dan kunnen we afscheid van ze nemen.’

Hanna knikt.

‘Dat vind je toch ook een goed idee?’

Hanna knikt weer. Het maakt niet uit wat ze vindt. Het maakt nooit wat uit. Want Axel bepaalt wat er gebeurt. Hij bepaalt de regels. Hij bepaalt alles.

Dan kijkt Axel ineens naar de grond. Hanna kijkt ook. En dan ziet ze het: op de grond liggen een paar koffiebonen. Hanna verstijft. Die zijn zeker uit het koffiezetapparaat gevallen. Snel gaat ze op haar knieën zitten. Ze veegt de koffiebonen bij elkaar. 'Sorry, Axel', fluistert ze. 'Ik had het niet gezien. Ik ...'

Maar Axel laat haar niet uitpraten. Hij staat al naast haar. Ruw pakt hij haar pols vast.

'Niet gezien?', zegt hij zacht. 'Hoezo niet gezien? Jij moet dit huis schoonhouden. Dat is jouw taak. Is dat nou zo moeilijk?'

Hanna schudt haar hoofd. Axel knijpt nu in haar pols. Het doet pijn.

'Waarom ligt die rommel hier dan op de grond?', zegt Axel.

'Het spijt me echt. Ik zal beter opletten'.

Dan laat Axel haar los. Hij gaat weer aan tafel zitten. Hij roert langzaam in zijn koffie.

Hij zegt: 'Ik heb je vanmiddag gebeld. Een paar keer. Maar je nam niet op. Waar was je?'

'Boodschappen doen', zegt Hanna zacht.

Ze durft Axel niet aan te kijken. Want ze is die middag ook naar de begraafplaats geweest.

Maar dat mag Axel niet weten.

‘En de boodschappen duurden drie uur?’

Hanna knikt. ‘Het was druk in de winkels.’

Axel roert nog steeds in zijn koffie. Hij kijkt Hanna strak aan. Gelooft hij haar? Ze hoopt het maar.

Dan zegt Axel: ‘Voortaan gaan wij samen boodschappen doen. Eén keer in de week. Dan hoef je niet meer alleen van huis.’

Hanna denkt: dit meent hij toch niet?

Boodschappen doen is het hoogtepunt van mijn dag. Dan kan ik even de deur uit. Wil Axel me dat nu afnemen?

Ze zegt: ‘Maar Axel, dat hoeft toch niet. Het was vandaag gewoon erg druk. Verder niets.’

Ze ziet dat Axel haar niet gelooft. Hij staat op en gaat voor haar staan. Met zijn vinger tilt hij Hanna’s gezicht omhoog. Hanna is bang.

Maar dan zegt Axel: ‘Oké dan. Maar je mag niet meer zo lang wegblijven. De volgende keer word ik écht boos.’

Hanna knikt.

Dan zegt hij: ‘Ik ga nog even aan het werk boven. Roep maar als het eten klaar is.’

Hanna gaat snel aan de slag. Tijdens het koken denkt ze aan vroeger.

Vroeger had ze een baan.

Ze was verpleegster in een ziekenhuis. Daar werkte ze op de kinderafdeling. Ze was dol op haar werk. Toen kwam er een nieuwe dokter in het ziekenhuis werken: Axel Kolman. Axel was een knappe man. Alle verpleegsters waren stiekem verliefd op hem. Maar hij leek in niemand interesse te hebben. Tot een jaar later. Toen gaf een collega een groot tuinfeest. Er was een barbecue en muziek. En Axel was er ook.

Hanna had plezier met de andere verpleegsters. Ze zagen dat Axel hun kant op keek. Daar maakten ze grapjes over. Want naar wie keek hij nou precies? Toen liep Axel naar het groepje verpleegsters toe. Vlak voor Hanna bleef hij staan. Hij keek haar recht aan. Hij zei: 'Hoi. Wil je met me dansen?'

Hanna knikte. Haar collega's keken jaloers naar haar. Axel bleef de hele avond bij Hanna. Eerst op de dansvloer. Daarna liepen ze naar een rustige plek in de tuin. Ze praatten over van alles: werk, collega's, hun leven. Hanna vond hem heel aardig. Laat op de avond zei Axel: 'Ik wil voortaan bij jou zijn. Bij niemand anders.'

En toen kustte hij haar.

Een jaar later trouwde Hanna met de rijke dokter Axel Kolman.

Zo begon het allemaal. Axel kocht een nieuw huis. Het was een heel groot huis.

Heel modern, met twee badkamers, drie wc's, een grote woonkamer en een wijnkelder. De keuken was net zo groot als Hanna's oude flat.

Toen zei Axel: 'Jij kunt wel stoppen met werken. Ik heb een goede baan. Ik verdien genoeg voor ons samen. Voortaan blijf jij thuis.'

Hanna wilde niet stoppen met werken. Ze hield van haar werk. Dus ze zei 'nee'. Maar Axel hield vol. En toen Hanna nog steeds weigerde, sloeg hij haar. Niet één klap, maar een heleboel. Hij sloeg haar het hele huis door. Dat was de eerste keer.

Vanaf dat moment was het duidelijk: Axel was de baas in hun huwelijk. Alles moest gebeuren zoals hij het wilde.

Hanna begreep het niet. Het ene moment was Axel lief. Dan deed hij alles voor haar. En het andere moment was hij woedend. Dan sloeg hij haar. En dat gebeurde steeds vaker.

Nu zijn ze al tien jaar getrouwd. En al tien jaar probeert Hanna Axel niet boos te maken. Ze doet wat hij zegt. Maar dat is vaak niet genoeg. Want Axel wordt toch boos. Hij vindt altijd wel een reden om Hanna te slaan. Ook als ze haar best doet.

Zaterdag 29 mei

Vanavond komen Ria en Gerard eten, de overburen. Af en toe gaan ze bij elkaar op bezoek. Dat is voor Hanna altijd een feestje. Want ze heeft geen contact met andere mensen. Maar vanavond is waarschijnlijk de laatste keer dat ze komen eten.

Hanna heeft de tafel prachtig gedekt. Ze heeft de hele middag gekookt. Nu loopt ze naar boven om zich om te kleden. Ze trekt een mooie, strakke jurk aan. Ze doet een ketting met parels om haar hals. Normaal draagt ze haar haar los. Maar vandaag steekt ze haar haar op. Dat deed ze vroeger ook vaak. Axel vindt het vast mooi staan.

De bel gaat. Snel loopt Hanna naar beneden. Axel staat al op haar te wachten in de gang. Hij kijkt naar Hanna en knikt tevreden.

Gerard komt binnen en zegt: 'Deze avondjes ga ik enorm missen!'

Hij kust Hanna op haar wangen. Ria kust haar ook op haar wangen.

'Wat zie je er geweldig uit, Hanna', zegt Gerard.

Hanna glimlacht. Ze kijkt even opzij naar Axel.

Die houdt niet van zulke complimenten. Gauw gaat Hanna naar de keuken.

Het is een leuke avond. Ria is gezellig en Gerard vertelt grappen.

Dan zegt Gerard tegen Hanna: 'Jij moet er eens wat vaker uit. Altijd maar binnen zitten ... Waarom ga je niet sporten? Tennissen bijvoorbeeld?'

Hanna weet niet wat ze moet zeggen. Ja, ze wil best tennissen. Maar dat mag niet van Axel.

Daarom zegt Hanna: 'Ik ben niet zo sportief.'

Gerard lacht. Hij kijkt naar haar en zegt: 'Daar geloof ik niks van.'

'Hanna is gewoon graag thuis', zegt Axel. 'Toch, Hanna?'

Hanna knikt.

Dan zegt Ria: 'We moeten gaan. Morgen moeten we vroeg op.'

Iedereen staat op. Ze lopen naar de gang.

'Ik vind het jammer dat jullie verhuizen', zegt Hanna.

'Ik ook', zegt Ria. 'Maar misschien kunnen we elkaar nog eens bellen?'

'Dat lijkt me leuk', zegt Hanna.

Maar ze weet dat dat niet zal gebeuren.

Buiten nemen ze afscheid. Gerard zoent Hanna op haar wangen. Eén zoen komt half op haar mond terecht. Hanna doet snel een stap achteruit.

'We hebben heerlijk gegeten', zegt Gerard.

'Bedankt.'

Dan zoent Ria haar ook.

Heel zachtjes zegt Ria: 'Laat je niet kapotmaken, Hanna. Kies voor jezelf. Nu kan het nog.'
Hanna kijkt Ria verbaasd aan. Maar Ria draait zich al om. Ze loopt met Gerard het pad af.
En Hanna denkt: ze weet het. Ze heeft het al die tijd geweten ...

Hanna doet de voordeur dicht. Axel is al naar de kamer gegaan. Is hij boos?
Hanna loopt ook naar de kamer. Ze wil de tafel afruimen. Ze pakt de borden. Maar opeens ... een klap tegen haar hoofd. Hanna valt op de grond.
Axel staat naast haar. Hij trekt haar aan haar haren omhoog. Hij schreeuwt: 'Vond je dat normaal?'
Hanna durft niets te zeggen.
Axel slaat haar nog een keer. Nu op haar mond.
Meteen proeft Hanna bloed.
Hij zegt: 'Je hebt me voor lul gezet! Je zat te flirten met Gerard. Hoe durf je?'
Weer een klap.
Hanna weet niet wat Axel bedoelt. Ze heeft bijna niets tegen Gerard gezegd. Ze gaf alleen antwoord als Gerard iets vroeg. Dat weet Axel toch wel? Hij was er de hele avond bij!

'Dus daarom had je je haar opgestoken! En daarom had je die strakke jurk aan. Om met Gerard te flirten. Je zoende hem verdomme op zijn mond!'

Hanna schudt haar hoofd. 'Nee, Axel, nee ...'

'Spreek me niet tegen!'

Hij duwt Hanna's hoofd hard op de grond. Dan schopt hij haar in haar zij. En nog een keer. Hanna krijgt bijna geen lucht meer.

'Ik doe alles voor jou', zegt hij. 'En wat krijg ik ervoor terug? Niets! Ik waarschuw je, Hanna. Doe dit nooit meer. Begrepen?'

Hanna knikt. Bloed loopt over haar gezicht. Ze wil huilen. Maar ze durft geen geluid te maken.

Dan draait Axel zich om. Hij loopt de kamer uit.

Hanna hoort de voordeur dichtslaan.

Nu pas durft Hanna zich te bewegen. Haar hele lijf doet pijn. Ze voelt zich eenzaam. En ze denkt maar één ding: waarom? Wat heb ik verkeerd gedaan?

Voorzichtig staat ze op. Ze gaat naar de badkamer om te douchen. Maar de pijn wordt niet minder. Ze kleedt zich aan. Haar T-shirt voelt als schuurpapier.

Beneden gaat ze op de bank zitten. Pas uren later

hoort ze de voordeur. Axel is weer thuis. Hanna

is opgelucht en bang tegelijk. Even wil ze zich

verstoppen. Maar waar? Hij vindt haar toch wel.

Axel komt de kamer binnen. Hij kijkt naar Hanna.

Hij zegt: 'Gaat het?'

Zijn stem klinkt zacht. Hanna zegt niets.

'Hanna?'

Hanna knikt. Axel gaat voor haar op de grond zitten.

‘Lieverd’, zegt hij. ‘Het spijt me.’

Hanna kijkt hem niet aan. Axel pakt haar gezicht vast. Nu moet ze hem wel aankijken.

Hij zegt: ‘Ik wilde dit niet. Maar ik was zo boos. En het was ook wel een beetje je eigen schuld. Toch? Je bent mijn vrouw. Dus je mag niet met andere mannen flirten. Dat weet je toch?’

Hanna knikt. Dat weet ze. Natuurlijk was het haar schuld. Ze had beter moeten opletten.

Dan kust Axel haar op haar wangen. Heel zacht en lief.

Hanna denkt: zo is hij weer de oude Axel. De Axel op wie ik verliefd werd.

‘Ik hou van je’, zegt Axel.

‘Ik hou ook van jou’, zegt Hanna.